

- Sizi tanımayan oxuculara özünüzü necə təqdim edərdiniz?

- Teatra dəvət edərdim. (Gülür)

- Anar Heybətov özünü daha çox teatrda rahat hiss edir, ya kinoda?

- Teatrda.

- Oynadığınız rollardan hansı xarakterinizə daha yaxın olub?

- Biz aktyorlar bütün oynadığımız rollarda öz xarakterimizdən, xasiyyətimizdən rola nə isə qatırıq. Və o rolda özümüzü tapırıq. Yəni bir çox rollar var ki, özümü onda tapıram, amma xüsusi vurğulasam, Cəlil Məmmədquluzadənin "Ölülər" əsərindəki Kefli İsgəndər obrazını qeyd edərdim. Elə universitetdə oxuyarkən tələbəlik illərindən arzulayırdım ki, İsgəndər rolunu oynayım. Nəhayət bu

edirsiniz?

- Düzünü deyim, kitab oxumağı sevmirəm. Əslində, özüm də dərk edirəm ki, kitab oxumaq çox yaxşı şeydi. Amma vaxtım olmur deyə vacib olanda nələrisə oxuyuram. İndi elədi ki, kitab oxumaq üçün kitab axtarmağa ehtiyac da yoxdu. Texnologiya inkişaf edib, elektron kitablar var. İstənilən informasiyasını operativ əldə edə bilirik.

- Azərbaycanda dram janrında çəkilən filmlər izləyicilər tərəfindən çox da bəyənilmir. Lakin komediya filmlərinə də eyni dərəcədə maliyyə ayrılır və digər janrlara nisbətən daha uğurlu və izləyicilər tərəfindən sevilərək qarşılanır. Buna səbəb nədir?

- Əvvəllər kinoteatrlarda xarici filmlər verilir. Sonralar özümüzə kommersiya filmləri

ssenari yazır. Hər Amma o vaxt belə olmayıb. O vaxt ssenari qəbul olub, rejissorlar seçilib, bir neçə aktyorlar arasında seçilmələr edilib.

- Demisiniz ki, bizim aktyorlar türkiyəli aktyorlardan zəif deyil, hətta onlardan daha istedadlıları var. Kimləri nəzərdə tutursuz?

- Mən bunu bir neçə dəfə demişəm. Bu tip suallar məni əsəbiləşdirir. Onların filmlərinin bizimkindən fərqi odur ki, onlarda çəkiliş zamanı kadraxasında olan şəxslərdən bizdə yoxdu. Varsa da, azdı. Bizdə kadraxasında 15 adam varsa, onlarda bəzən 150-ə yaxın olur. Amma aktyor sənəti bizdə onlardan qat-qat üstündür. İndi ad çəksəm, kimisə deyərəm, kimisə unudaram.

- Müasir dövrdə İsgəndərlərə, Şeyx Nəsrullahlara rast

Kitab oxumağı sevmirəm

Əməkdar artist Anar Heybətov: "Universitetdə oxuyarkən arzulayırdım ki, Kefli İsgəndər rolunu oynayım".

son illərdə teatrımızda Azər müəllimin quruluşçu rejissorluğu və gənclərimiz Ərəbis Cahangirli, Anar Sadıqovun rejissorluğu ilə tamaşa səhnələşdirildi. Bu zaman o rolunu oynamaq mənə qismət oldu.

- Professional aktyor olmaq üçün nəzəriyyə yoxsa şəxsi potensial?

- Bunlar ikisi də olsa daha yaxşıdı, maneçiliyi yoxdur bir-birinə. Amma birinci şəxsi potensial olmalıdır.

- Bildiyimiz qədər ilk səhnədə ilk rolunuz "Mənim ərim dəlidir" tamaşasındakı cangüdən rolu olub. İlk səhnə çıxmağınızdan bu günə qədər nə dəyişib?

- 1999-cu ildə Azərbaycan Dövlət Mədəniyyət və İncəsənət Universitetini bitirmişəm. Azər Paşa Nemətovun kursunu bitirdim və onun dəvəti ilə teatra gəldim. Mən teatra gələndə qədər II kursdan televiziya aparırdım. Teatra gələndə elə də həyəcan yox idi, amma həvəs, istək, məsuliyyət var idi. Elə indi də var. Çox şey dəyişməyib. Digər bir tərəfdən, sənətinə, peşənə, işinə sevgin olmalıdır. O sevgi ailəyə sevgi necədirsə, elə olmalıdır. Onun adına xələl gəlməsinə şərait yaratmayasan gerek. Əvvəldən də bu hisslər, düşüncələr vardı ağımda, indi də var.

- Anar Heybətov aktyor sənətində olmaq istədiyini mövqədəirmi?

- Allah rəhmət eləsin Fuad Poladova. O deyirdi ki, bizim məşğul olduğumuz sənətin zirvəsi yoxdur ki, gəlib ora çatasan, dayanasan ki, tamam mən bu qədər istəyirdim gəldim çıxdım. Belə bir şey yoxdur. Amma hazırda tutduğum mövqədən razıyam. Gələcəkdə bilirik nələr olacaq. Birdən unudularam, Allah eləməsin. (gülür)

- Boş vaxtınızda mütaliə



gəldirirsinizmi?

- Hə, çox. İsgəndərlər azdır, Şeyx Nəsrullahlar çox. (Gülür)

-20-dən çox tamaşada, 20-ə yaxın filmə rol almısınız. Ən yadda qalan hansı olub?

- İstər kiçik, istər böyük rollar hamısını sevərək oynayıram. Amma 2011, 2012-ci illərdə "Pərvanələrin rəqsi" serialına çəkilmişdim. O birinci seriallardan olduğundan və mövzu baxımından tamaşaçılara yaxın olduğu üçün daha çox sevilirdi. Mənim bu serialda xüsusi yerim olduğunu hiss edirdim. Tamaşaçıları yazırdı, rəylərə baxırdım, bəzən qohum-taşıqların özləri deyirdilər bunu. Teatrda isə Əli Əmirinin "Ah, bu uzun sevda yolu" tamaşasındakı rolum çox yaddan qalan olub. Bu tamaşadan sonra da kifayət qədər yaxşı sözlər eşidirdim. Amma ümumilikdə hamısı yaddaqalan olub.

- Müsahibələrinizdə müəllimləriniz Azərpaşa Nemətov, Gülşad Baxşəliyevanı daha çox vurğulayırsınız. Müəllimlərinizə nəyə görə təşəkkür etmək istəyerdiniz?

- Tələbkar olduqları üçün, bu sənəti bizə öyrətdikləri, sevdirdikləri üçün onlara təşəkkürümü bildirirdim.

- Sonda Anar Heybətov və teatrsevərlərə nə demək istəyerdiniz?

- Mən onlara demək istəyirəm ki, onlar çox xoşbəxt insanlardırlar ki, teatri sevirlər. Teatru həqiqətən sevmək, teatra gəlmək lazımdır. Anar sevrələr isə lap xoşbəxtdir (gülür) Bütün sevrələrin də, sevməyənlərin də fikrinə hörmətlə yanaşıram.

Söhbətlaşdı:
Ümid Oruc
Fehruz Rza
Rəhman Mirzəlizadə